

още по-добър, ама.....

Х.Гена. Гдѣ да знамъ.

Б.Краса. Азъ знаяхъ, ама рекохъ си хорски приказки.

-- /Жегната/ Беки се приказва?

-- И като чухъ, йоще тогази си рѣкохъ: запоено е горкото!
Инакъ какъ да не излѣзе, като всѣко младо; на сѣдѣнка да иде...

-- Гдѣто е тънко тамъ се кжса, бабо Красо! Едно - едничко
чадо остана и то /просълзявай се/

-- Не се коси, Хаджийке, и крушумъ ще ѝ излѣя. Да не би пѣкъ
да е уплаха. То и отъ уплаха става.

-- Хайде, бабо Красо; хайде, сестрице; че като я гледамъ тѣй -
сърдцето ми се измѣква.... Ей утрѣ е дѣла година пѣкъ
като знамъ, че празника и утрѣ може неканенъ да ни доѣтаса
съ своята мечка стравница и пакъ ще го виде.... седя и
мисля, какво да сторя, че утрѣ на чучура да не отива. Мисля, а
нищо ума ми не стига.

-- Нищо! Тази вечеръ ще ѝ побая; ще дода прѣди пѣтлитѣ да
пѣятъ съ моитѣ билки на пръвъ сънъ да я попрѣскамъ - и ще
видишъ, че ще поличи. Нека иде - ще видишъ, че ще ѝ ритне сърд-
це отъ него.

-- Охъ, незнамъ! Онази ноцъ слушамъ бълнува. Вслушвамъ се
и /разплаква се/ дѣла ноцъ веки не мивнахъ, като чухъ че него
бълнува!

-- Я гледай, каква си!

-- Чедо, едничко чедо остана, бабо Красо, боли ме.... /въз-
дъхва/ и неговото име помена.

И името му знай! поразникъ, нединъ, кога сварилъ!

Дълго мълчание.

Отъ срѣщния ридъ долита звѣнъ на черковното клепало.
Б.Краса. /Като чува клепалото почва да се кръсти/. Охъ да ста-
вамъ. И тази година свѣщница да си запаля прѣдъ светого му-
ченика, че

Х.Гена. /Прѣкрѣстя се три пѣти/ Пѣкъ като се връщашъ намини.
Дано отъ тебе да вземе.

Чува се, че се тропа заднята порта.